

Maade, at det er saavel Menige som Underkorporaler, Korporaler og Sekondlieutenanter, der kunne komme ind derunder. Den høitærede Minister udtalte, at, hvad jeg havde søgt at forklare med Hensyn til Forstaaelsen af Tjenestetiden i Forhold til den Fortolkning, den høitærede Minister vilde have af Uddannelsen, var ikke korrekt, og jeg skal derfor tillade mig at gjentage det. Jeg har ikke søgt efter i Hærløven eller i Rigsdagsforhandlingerne, men det vilde være meget let at dokumentere det. Ved Forhandlingerne i 1867 blev det udtrykkelig anerkjendt fra alle Sider, at, naar de sex Maanedes Uddannelses Tid var gaaet for Infanteristen, saa holdtes han ikke længere inde til Uddannelse, men han holdtes inde til Winterstyrken, fordi man i denne maatte have Mandstab, der kunde udføre Vagtjeneste og udføre de Forretninger, der forekomme paa Munderingskammeret og andre Steder; men det blev udtrykkelig hævdet, at det ikke var for Uddannelsens Skyld, og netop fordi han ikke holdtes inde for Uddannelsens Skyld, netop derfor tillod man, at Bytning af Løbetræningsnummer kunde finde Sted, men naar det nu er saaledes, at man i Tiden fra 28de Oktober til 15de Juni, — thi Resten af Tiden er Leirtiden, altsaa en Fortsættelse af Ovelserne, og den gaar ind under Uddannelsen, — ikke holder Manden for Uddannelsens Skyld, — og det er bestemt fastholdt i Hærløven af 1867 — saa gaar det ikke an at holde ham tilbage til Eftertjeneste, for saa vidt han i denne Tid har gjort sig skyldig i en Forseelse, der har medført en længere Arrest, naar man siger, at Eftertjeneste kun skal være et Bederlag for Tabet i Uddannelsen; thi Manden er uddannet, og saa at holde ham tilbage for Uddannelsens Skyld er ikke logisk, er ikke korrekt. Jeg tillod mig igaar at fremsætte som min Overbevisning, at Anvendelsen af § 31 i Praxis vilde medføre Vilkaarlighed, og da det var Loven, der admitterede den, kunde man ikke rette nogen Anke overfor Jurisdiktionschefen. Den ærede Minister vilde ikke gaa ind paa denne Opfattelse. Saa vidt jeg forstod den ærede Minister, udtalte han, at, naar først Loven var bleven vedtagen og udkommen, vilde der snart blive skabt en Praxis. Jeg forstaaer ikke ganske, hvad det vil sige „Praxis“; thi skal det bestaa i, at Generalauditsøren giver en Forkrift — jeg kunde kalde det en Recept — for Straffelovens Anvendelse under visse Forhold, saa kan en saadan vel være til Veiledning, men heller aldrig være mere. Jurisdiktionschefen har uimodsigelig Ret til at anvende Straffeloven paa den Maade, som han anser for rigtig og ret under eget Ansvar; thi imellem Jurisdiktionschefen og Kongen staar ingen Mellemmand, for saa vidt hin holder sig til Loven. Kun i det Dieblisk, han overtræder Loven, kan man stride ind og anvende det Middel mod Overtrædelse af Myndighed, som Loven antyder, ved at

afstøbe ham. Men jeg gjorde opmærksom paa, at den Frihed, Jurisdiktionschefen har, kan han anvende ved at sige, at den One siger: Jeg anser Vagtarest og Eftertjeneste for det bedste Middel til Mandstugtens Opretholdelse, for saa vidt det er nødvendigt for dette Diemed at ty til Straffeloven; medens en anden Jurisdiktionschef siger: Jeg anser, at Anvendelsen af mørk Arrest uden Eftertjeneste er et bedre Middel til Mandstugtens Opretholdelse. Det er ikke Andet, end hvad der sker allerede nu. Naar man vil gennemgaa vore Straffelister, springer det i Dinene, at, medens mange Udselingschefer anvende Arrest og ingen Krumslutning, saa anvende mange alene Krumslutning. Vil man sige, at ogsaa, hvad der nu sker, er Vilkaarlighed, saa skal jeg indrømme, at det kan se saaledes ud; men det har aldrig givet Anledning til Klage. Derimod kan det give Anledning til Klage, naar der efter en affonet Straf i en fjernere Fremtid kan komme Eftertjeneste, og man sige saa ikke, at det er ikke en Tillægsstraf. Eftertjenesten kan og vil ikke blive opfattet som Andet end en Tillægsstraf. Den ærede Minister sagde igaar, for saa vidt jeg forstod ham rigtig, at jeg havde for stor Tro til de Meniges Intelligents, naar jeg troede, at de saaledes kunde gaa ind paa en Betragtning af den enkelte Lovbestemmelse. Har jeg maaske misforstaaet den ærede Minister? (Krigs- og Marineministeren: For lidt Tro til de Meniges Intelligents!) Nei, tværtimod; jeg har en overmaade stor Tro til de Meniges Intelligents. Jeg har gennemlevet den Periode med Hæren, hvor det gik saa vidt, kan jeg gjerne sige, at man forbausedes, naar man saae Hækruterne komme ind; thi de saae saa underlige ud, hvorimod man nu med stor Glæde ser den raske, opvakte Karl komme ind; men hvor stor Intelligents jeg end tiltror de Menige, kan jeg ikke antage Andet, end at selv den Intelligents vil have ondt ved at fatte den dybe Finesse i Forholdet mellem Eftertjeneste og Uddannelse, vil have ondt ved at fatte, at den Mand, der for en grov Forseelse dømmes af en Krigsret til en forholdsvis strengere Straf, kommer kortere Tid til Eftertjeneste end den, der dømmes af en Jurisdiktionschef, altsaa arbitrært, for en langt mindre Forseelse, som medfører en længere Eftertjeneste. Derved vil der opstaa Uvold; men er Uvolden først kommen, saa er Forudsætningen for Disciplinen i Hæren borte. Hvad det Forslag angaar, som jeg har tilladt mig at stille, udtalte den ærede Minister, at jeg havde sagt, at Udvalget ikke vilde forhandle det. Det er en Misforstaaelse; jeg har ikke sagt noget Sigtende. Jeg udtalte mig saaledes, at, hvis Udvalget havde ønsket at forhandle det, og hvis den ærede Minister havde ønsket at forhandle det, saa havde der været Tid nok dertil; men saa vilde vi ganske vist ikke endnu være komne til 3die Behandling; men at iøvrigt ikke hele Udvalget kan tages med